SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 30 Øre Kvartalet, i Provinserne og Norge 45 Øre - frit tilbragt

Nr. 9 — Udgivet af en Kooperation — **Mandagen den 19de Marts 1906.** — 1. Aargang — Ansvarhavende: Johs. Mortensen

Anarkismen forvandler Patrioter til Medmennesker.

Af »Lucifer«.

Castrum doloris

Latterligere Hæslighed skal man lede om. Eklatantere Bevis paa Folke-Idiotien end denne Psykose findes næppe. Udsat for Kulde, Forkolelse og deraf følgende Sygdomme har Folk i Skarevis ventet Nætter og Dage, for i et Øjeblik at beskue et Kirketableau, et Panoptikonbillede med stive, ubevægelige Marionetfigurer. Og i den Grad har Vanviddet grebet Sindene, at formelige Slagsmaal har været den værdige Indledning til det højdelige Skue. Penge er ofret, Pladser betalte med langt højere Priser end Theatrenes sædvanlige, for, fra et mageligt Stade, at kunne betragte Forestillingen: Sørgetoget i al sin Pragt og med sin kolossale — Skuffelse.

Men alt dette giver Befolkningens reformatoriske Elementer nok at tænke paa; det viser, hvilket uhyre Arbejde, der endnu maa gøres, før den slaviske Avtoritetstro er overvunden, og før Løgnens og Hykleriets Magt er brudt. Thi netop her findes det værste Fakta: Folket var sig Idiotien *bevidst*. Hvor ofte har man ikke hørt den Enkeltes Bemærkning: Ja, jeg var jo lige saa tosset som de andre! Netop denne nedværdigende Uselvstændighed og dyriske Efterlignelsesdrift er den sørgelige Psykoses menneskeuværdige Kilde.

Men, dette tiltrods, vil man dog med fuld Føje kunne sige — billedlig talt — at vor Opgave netop er Frembringelsen af det største, betydeligste og sandeste Castrum doloris (Smertensleje), nemlig det nuværende kræftsyge, blomraadne Samfundslegemes Aflivning. Naar dette hæslige Kadaver, arret og dækket af de utalte og utallige Mærker af tusindaarige blodige og ublodige avtoritære Forbrydelser, stilles blot i historisk Belysning, vil ingen Tilstrømning finde Sted. Menneskeheden er nået saa vidt, at den i virkelig Sorg med Afsky vender sig fra Mindet om Forfædres grufulde Vildfarelser. Ingen Militæreskorte vil danne Ledsagelse eller Vagt om Monstrumet, fordi al udvendig og indvendig Uniformering hører en skændig Fortid til. Ikke heller ses den civile, sorte, hykleriske Tvangsdragt, fordi Begrebet: Skik og Brug, grundet paa sand, individuel Selvstændighed, ingen Magt ejer mere, og fordi Følelsen er for dyb og ægte til profan Skiltning. Og ingen »Naades«bevisninger uddeles ved Avtoritetens Baare, fordi Naade hverken bydes eller nydes mere. Ingen Fængsler aabnes, de er nemlig sløjfede i Erkendelse af Menneskers Ligeberettigelse og deraf følgende Ophør af den enes Magt til at berøve den anden Friheden. Og ingen Kirkeklokker vil med drævende, monoton Klang lyde til den Dødes Pris, da Fundamentet, Kirken, forlængst er borte. Med Kirken, som er al Fordummelses Arnested og Fæstning imod al sund Udvikling og virkeligt Fremskridt, er Sjælen i det gamle, uværdigt hæslige Samfundsliv forsvunden. Menneskefrygten er udsprunget af Gudsfrygten og begge ophører samtidigt. De forskellige religiøse Forestillingers Sygelighed afgiver kun Bevis paa nærværende og foregaaende Slægtleds lave Intelligens og aandelige Umyndighed og danner Grundlaget for al Fornedrelse.

Ved at arbejde paa dette Grundlags Bortryddelse, bygges samtidig det nævnte, mægtige Castrum doloris, som bliver det store Skel i Menneskets Historie: Overgangen fra kulturelt Barbari til naturlig Kultur. Enhver, som i sin Længsel, i sit Ord eller sin Gerning modarbejder vor Tids nedværdigende, kulturelle Slaveri, er — bevidst eller ubevidst — Anarkist,

J. M.

Fri Opdragelse

Denne Artikel, der er udkommet i 20,000 Eksemplarer paa Les temps nouveaux's Forlag i 1898, er udgivet af Initiativkomiteen, hvis Medlemmer er: Elisée Reclus, Louise Michel, J. Grave, J. Ardouin, Ch. Malato, E. Jauvion, L. Matha, J. Degalvès, Tolstoj, A. Girard, P. Krapotkin, J. Ferrière og L. Malquin.

* * *

Gennem Opdragelse og Undervisning tilsigter *Staten* at kue *Mennesket i Barnet* paa et Tidspunkt, hvor dets Dømmekraft er overfladisk, hvor det endnu ikke har gjort Erfaringer, og det tænker naivt og uden at fatte Mistillid.

For at udøve Tryk paa Forstanden og derigennem komme Friheden til Livs har den gjort sig til Herre over Barnets Dømmekraft og Vilje; den vil umærkeligt lænkebinde disse Egenskaber ved en daglig Tilvanthed, ved talløse Fordomme, ved Pedanteri og hæmmende Baand.

Staten har — næst efter Kirken — haft den bedste Forstaaelse af, *at den Indflydelse, et Menneske i sin Skoletid er underkastet, sætter Spor for hele Livet,* og derfor har den tiltaget sig Ret til at udstrække sin despotiske Haand over Hjærnerne og Hjærterne for at mærke dem med et uudsletteligt Stempel.

Den giver Undervisning i Moral, d. v. s. i sin egen Moral. Den underviser i Historie, i sin egen Historie. Den giver Undervisning i Samfundskundskab, lærer Børnene Begyndelsesgrundene i Retslære, politisk Økonomi o. s. v. Og det er evig og altid den samme begejstrede Lovprisning af det Bestaaende, af Magten, der gaar for Ret.

En Skolelærer, der oftest er ubehagelig, tvær og knarvorren, og som synes at lægge an paa at gøre sine Elever til en Samling Aber, har det Hverv at indskærpe Barnet en Masse Ting, der egentlig slet ikke interesserer det, men som det dog maa lære paa den ubehageligste og vanskeligste Maade. Time efter Time skal Eleven sidde uden at røre sig ved sit Bord med en Bog eller Stil og tvinge sig til aldeles at kue og kvæle, hvad det unge Sind lidenskabeligt gør Krav paa. Ethvert ufrivilligt Udslag af hans overstrømmende Livlighed bliver revset strengt. I den Alder trænger man til et frit og muntert Liv, og dog forlanger man, at han skal være lige saa alvorlig og adstadig som den kolde Lærer, der er ansat til at undervise ham.

Er denne Lærer en Vejleder, Raadgiver og Ven af Barnet; er han Lærer, fordi han føler Kald?

Nej, det er han ikke. Lærervirksomheden er for ham kun et Levebrød. Han er tvunget til at gøre, hvad der bliver ham befalet, uden at han selv frimodigt kan fremsætte, hvad han anser for sandt.

I det nuværende Samfund er Skolen kun en Forberedelse til Soldatertvangen, hvor den slaviske Underkastelse fuldbyrdes helt.

* * *

Foruden den legemlige Tvang, der udøves, beflitter man sig ogsaa paa at fordærve Barnets moralske Sans ved en Mængde taabeligt valgte Eksempler fra Historien, ved et stadigt Forsvar af Forbrydelser, der er kronede med Held og en giftig Riven ned paa uegennyttige Opofrelser.

Man ophidser Barnets Indbildnings-

kraft ved detaillerede Beskrivelser af blodige og voldsomme Optrin, som forsætlig omgives med en Nimbus, og man forherliget den raa Kraft, Tyveri, Plyndring og Mord.

Man indpoder Barnet Respekt for Avtoritet og dem, der opretholder den; Beundring for de store Erobrere, men Foragt for Oprørere, der er bukkede under i Kampen for Friheden; man indprenter det Kærlighed til falsk Hæder og til Fanen, Begærlighed efter Uniformer og Flitterstads.

Man indgiver det et blindt og forbryderisk Had til det ludfattige Proletariat; man vækker i det en dum og ugrundet Forgabelse i dets eget Folk og Foragt for ethvert andet.

Man indpuster det Foragt for de Ulykkelige; man opmuntrer det til at krybe for de Rige, til at forbande alle dem, der i Fortid og Nutid er bukkede under for Regeringens Tyranni, Ufordragelighed, Tvetvungethed eller Fejghed.

Lutter Gift, kyndig tilberedt, som opløser Manddomskraften, svækker Energien og fordærver Hjerterne.

* * *

Lad os i Opdragelsen komme bort fra *Disciplinen, Undervisningsplanen* og *Klasseinddelingen,* disse tre grove Uretfærdigheder ved den nuværende Skoleordning, hvorved al den sociale Uretfærdighed fremkommer.

Disciplinen avler Forstillelse, Falskhed og Løgn.

Undervisningsplanen udvidsker det for de enkelte Individer særligt ejendommelige og dræber Foretagsomheden og Ansvarsfølelsen.

Klasseinddelingen er Ophav til Modsætninger, Skinsyge og Had.

Vor Undervisningsmethode skal være **fuldstændig, rationel, fælles og fri.**

Fuldstændig. — Det skal den være, fordi dens Maal er fra Barndommen af at give alle Menneskets Evner en harmonisk Udvikling, og fordi den skal skabe et *helt* Menneske, hvis forskellige Evner skal udvikles ligeligt, Side om Side, baade de aandelige, de legemlige og de mere specielle.

Rationel. — Fordi Fornuften og ikke Troen skal være dens Grundlag, og den skal være i Overensstemmelse med de gængse videnskabelige Principper. Fordi dens Maal skal være Udviklingen af en ædel Karakter og den enkeltes Selvstændighed, ikke Avtoritetstro og Lydighed. Fordi den skal stræbe at omstyrte Forestillingen, *Gud,* der altid vil medføre en tvingende Trældom.

Fælles. — Fordi den skal fremme den fælles Opdragelse af Kønnene ved et stadigt, broderligt Samvær mellem Drengene og Pigerne, noget, der tillige vil skabe et rent og smukt Forhold imellem dem. Langt fra at frembyde en Fare vil Samværet fjærne usund Nysgerrighed fra Barnesindet, og det vil under den forstandige Maade, paa hvilken det skal udvikle sig, skabe Sikkerhed for en høj Udvikling af Moralen.

Fri. — Fordi den vil betyde Omstyrtningen af Avtoritet til Fordel for Friheden — og *det* er jo netop Opdragelsens endelige Maal, at skabe frie Mennesker, der holder enhvers Frihedsret højt i Ære.

* * *

Saaledes er i *store Træk* Programmet for vor Opdragelse og Læremaade.

Vi tror, at Opdragelsen er et mægtigt Middel til at indplante og indpode i de unges Sind de store Ideer. Den er mere end noget andet et udmærket Middel til at højne Ungdommens moralske Standpunkt. Og da Barnet er saa modtageligt og let at paavirke, er Opdragelsens Virkning umaadelig stor. Den kan faa afgørende Indflydelse paa Menneskets Fremtid, thi den kan aabne det hidtil uanede Fremtidsvidder. Den kan blive den virksomste Drivfjeder til Fremskridt ved den direkte Indflydelse, den udøver paa Tankernes Opstaaen og deres videre Retning. Den kan blive den Løftestang, der skal hæve Verden og for bestandig styrte Vildfarelserne, Løgnen og Uretten. Dens Rækkevidde kan være umaadelig; dens Opgave er ædel og ophøjet, thi dens Maal skal være at bringe Menneskeheden opad.

Er i Virkeligheden ikke den største Tjeneste, man kan gøre Menneskene, den, at sønderflænge det Slør, man haardnakket holder dem for Øjnene, at vise dem, hvad det er for nogle ynkelige Afgudsbilleder, man lærer dem at tilbede, og hvor tarvelige de Beviser er, i Kraft af hvilke man uden videre indgiver dem Avtoritetstro?

I denne Ligegyldighedens, Fladhedens og Middelmaadighedens Tid er det ikke let at danne en fri Skole og kækt og aabent bryde med de gamle Vildfarelser.

Idet vi tager fat paa Arbejdet, er vi os Vanskelighederne ved Forehavendet fuldt bevidst. Forsøget bliver møjsommeligt og trangt, Vejen besaaet med Hindringer. Men jo større de bliver, des mere Kraft skal vi lægge i.

Dette Arbejde skal ikke være et Værk af nogle faa. Det bør være — og skal ogsaa blive — *alles* Værk. Alle de skal virke med, som vil gøre deres for de store Reformer, som er ivrige for at prøve det nye, og som higer efter Retfærdighed og sund Samfundsmoral.

Der er kun et, der er værre end at ønske at befale — og det er Viljen til at adlyde.

Professor Clifford.

Reptilier.

Med stort Besvær han blev da dømt,
den Anarkist,
mens Mængden er en Smule flov,
og nogle sukker ad den Lov:
»Hvor er det trist.«

Men ved den stængte Løves Bur,
der staar en Flok
med Gadedrenges Haan og Spot,
skønt Pjalte selv, — de kendes godt
som — Pressepjok.

I, Slyngler, med et vigtigt Fjæs
og Frakke fin,
den tifold mere er min Ven,
som har et Ideal, om end
ej Skjorten sin.

Du, literære Havarist!
for en Diner
man køber jo din skidne Pen,
og frækt Du rakker ned din Ven
for en Souper.

Ja, troløst bruger Du din Magt
helt uforknyt:
Respekt dog vises, hvor Du kom,
selv jeg gaar altid uden om —
Tuberkelspyt..

Men Pressen er, som Folket vil,
det være sagt:
er skamløs end din Haand og Mund,
i Korruptionen staar Du kun
som dens Ekstrakt.

Den 21. Januar 1906.

Li—ping.

Reformhyklere

Den demokratiske Presse lige ned til Berlin har haft en sand Lækkerbidsken i denne Askov-Affære, hvor en Tjenestekarl sad 13 Maaneder i Fængsel for en Ildspaasættelse, som han var uskyldig i. Efter den megen Vægt, man har lagt paa dette Tilfælde, skulde man næsten tro, det var enestaaende. For Folket, som vil have noget at læse i dets Aviser, med Navn og nøjagtig Adresse, kan det maaske nok være underholdende. Folket, — denne store tragikomiske Sørgeskare, som staar der endnu paa Vejen og glor, og som af en Stump Sandhed, der puttes det lige i Øjnene, ikke engang ser det halve. Det kan forstaa, at uskyldig Mand ikke maa dømmes og straffes, særlig naar det er bagefter. Men meget mindre derimod, at den Stakkel, der tager et Stykke Brød, naar Sulten nager ham, i Grunden er lige saa uskyldig som den anden. Og dog bliver denne dømt hver evige Dag, og af den samme demokratiske Presse indrangeret med Navn blandt de Skyldige.

Saaledes som ogsaa vor forrige Redaktør blev det. Han, der fuldt ud brød med alle de vanemæssige Betragtninger og som med Opofrelse for og Sikkerhed paa sin Sag stampede Frakken for at faa Ideen ud. Ogsaa han blev kendt skyldig. Og da han kom ind for Aar og Dag, da saa man den samme Presse kun have Mod til at haane ham, som nu sidder derinde, men alligevel være forretningsmæssige nok til at fortælle, at de selv skrev »meget værre Ting«.

Nej, I skal have Tak, I gode Demokrater! I er ikke mere konsekvente, end at I netop lige tor angribe, hvad I paa Forhaand ved Offentligheden vil domme.

Og hvad *var* saa denne Askov-Affære? En uvidende Tjenestekarl, der var faldet i Kløerne paa den af »Gud udvalgte Øvrighed«, som ifølge Askovs egne Ord i »Social-Demokraten« »lever af« at faa Folk til at tilstaa og domme dem. Men er en Dommer dog ikke et Menneske, selv om han er »udvalgt af Gud«? Kan ethvert Menneske ikke begaa en Fejl? Og er det ikke et Menneske ogsaa, som stedes for denne Dommer? Er og bliver det da ikke i Forholdet mellem den stærkeste af disse og af menneskelig Følelse, Opfattelse og Ind-

tryk, at der til alle Tider vil kunne begaas Vilkaarligheder? Jo, sikkert.

Reform! — hyler den demokratiske Presse, Retsreform!

O, I hellige Illusioner, som fødes i Kravet om Reform for Brandstifterne, men Intet for Retten til Brødet. Som overhovedet venter Retfærdighed saa længe nogen dømmer! Nej, vel vil vi nok en Gang tage Brødet allesammen, og ingen Dommer bliver mere nødvendig. Men Guldgalonerne maa blive revet af disse, den sociale Elendigheds Vampyrer, og der maa af Fængslerne ikke blive Sten paa Sten.

Jul. S.

Anarkismen i Rusland

For at give »Skorpionen«s Læsere et lille Begreb om Anarkismen i Rusland aftrykker vi følgende Opraab:

Opraab til alle Anarkister!

Vi, Eders russiske Brødre og Kammerater, vender os til Eder om Understøttelse i den svære Kamp, vi har at føre.

Det Spørgsmaal, som saa længe har optaget Sindene, om man i Rusland skal drive anarkistisk Propaganda, eksisterer ikke mere for dem, som har staaet midt i den anarkistiske Bevægelse siden dens Begyndelse. Enten vore Modstandere vil godkende det eller ej — vor Propaganda har allerede før den sidste revolutionære Bevægelse haft en stor Udbredelse, og i Øjeblikket gør en hensynsløs Forfølgelse lyst i vore Rækker.

Talrige er de Anarkister, som mener, at man i disse revolutionære Tider maa hjælpe alle Revolutionære uden Hensyn til den Retning, de tilhører. Derfor vil vi her berette lidt om den nuværende Tilstand.

Paa Grund af det store Mandefald af Revolutionære i Aarene 1870—80 og den terroristiske Bevægelses Nederlag, har Socialdemokratiet udviklet deres antiterroristiske Teori — enhver kraftig Handling, den mindste Opstand bliver strengt fordømt.

Ve de Uforsigtige, som vovede at tale om Oprør og voldsom Modstand. Man fremstillede dem som Arbejdernes værste Fjender, som Folk, der vilde forny den frygtelige Periode i Aarene 1870—80.

Disse Bestræbelser fra Socialdemokraternes Side fik i kort Tid Oprørsaanden til at sove, den største Vægt blev lagt paa en »videnskabelig« Socialisme, i hvilken smaa Grupper blev undervist. Da disse »videnskabelige« Socialdemokrater fik nogle Tilhængere blandt Arbejderne, faldt de hæftigere og hæftigere over dem, der søgte at rejse Folket til revolutionær Kamp. Men da Revolutionen rejste sig i det ganske Land, da Arbejderne, ophidsede ved Regeringens Brutalitet, aabent gjorde Oprør for ikke at blive udryddet af deres blodtørstige Herrer; og da der ud af Oprørernes Række fremstod Mænd, som besvarede Brutaliteten med terroristiske Gerninger, har Socialdemokratiets Ledere, videnskabelige eller ikke videnskabelige, forsøgt at »disciplinere« disse dristige Sjæle, og for at berolige dem, manede de de mishandlede indespærrede Nihilisters blodige Skygger frem.

Fra denne Tid daterer sig Begyndelsen til den anarkistiske Propaganda. Vi begyndte at fortælle Arbejderne, at de lod sig bedrage af Politikernes falske Løfter; Politikerne, for hvem *den politiske Frihed er Resultatet af alle Befrielsesforsøg.* Vi sagde til Folket, at de maatte besvare Vold mod Modstand og med Propaganda for Generalstrejken.

Nu begynder en vild Jagt paa Anarkisterne og en systematisk Bekæmpelse af Generalstrejken. De revolutionære Midler blev opgivet og fordømt. Vi blev i deres Øjne til reaktionære, og de anvendte alle Midler for at drage Arbejderne bort fra vor Lære og vor Taktik. Som over alt stillede de socialdemokratiske Politikere sig selv op som de eneste Repræsentanter for Arbejderklassen. Da kom den 22de Januar 1905 og dermed en stor Forandring i Forholdene.

Medens Politikerne var beskæftiget med at bibringe Arbejderne den «videnskabelige» Socialisme, saa disse sig ved Sult og Elendighed tvungen til at gaa ud paa Gaderne; de havde ikke Taalmodighed mere og haabede intet mer i deres Huler, og deres Utilfredshed, den Oprørsaand, som besjæler de sultne, — søgte sig et Afløb. Men Socialdemokratiet vedblev at være døv for deres Længsel og blind for deres Saar. Derfor fulgte de Præsten Gapon, som slæbte dem ud paa Gaden med Helgenbilleder og Zarportrætter. Det var de politiske Partiers Indflydelse paa Proletariatet. De havde præket Ro og Orden, Resultatet var frygteligt; Tusinder af Arbejdere sank blødende til Jorden, de døde med en Forbandelse paa Læberne imod dem, som havde lært dem »fredelig Kamp« og som stod ligegyldig overfor Folkets Bevæbning.

Den 22de Januar var det logiske Resultat af den saakaldte videnskabelig-socialpolitiske Propaganda.

Efter den 22de Januar begyndte en ny Kamp. De revolutionære Strømninger tilintetgjorde Videnskabelighedens Sofismer og skabte en ny Kampmetode for den russiske Arbejderklasse. Blodet, som flød den 22de Januar, skyllede alle de Løgne bort, som var udtalt mod dem, der agiterede for den væbnede Modstand; det, der var draget i Snavset, blev nu den eneste revolutionære Maade at udøve proletarisk Aktion paa. Overalt rejste Folket sig mod Tyrannerne og Blodsugerne. Bønderne, som efter Socialdemokratiets Ord, endnu ikke er proletariserede, jog Godsejerne bort og bemægtigede sig Jorden. Og der skete noget usædvanligt — den ufornuftige, fordømte Generalstrejke triumferede over de frygtelig bevæbnede Modstandere, som Resolutioner og Proklamationer i tusindvis havde vist sig uvirksom overfor.

Det er hvad der er sket i Rusland. Et Hav af Blod er flydt til ingen Nytte, Masser af Menneskeliv har været Prisen for den frygtelige Lære. Som for maa vi ogsaa nu sætte al vor Kraft og Energi ind paa at hindre, at Proletariatet bedrages af Politikerne. Det er ikke noget teoretisk Spørgsmaal, det er et menneskeligt Livsspørgsmaal. Vi maa forklare Arbejderne, hvilke deres Interesser er og hvilke de Midler er, som de skal anvende. Politikerne maa hindres i at ødelægge Revolutionen i det Øjeblik, de har naaet Tilfredsstillelse af *deres* Interesser. Det maa være Anarkisternes Værk, deres historiske Betydning for vort Land. Derfor rette vi til alle internationale Kammerater den Bøn, at hjælpe os i vor svære Kamp imod Zarismen og imod al Tyranni; da først vil Sejren være vor.

Med broderlig Hilsen

Gruppen »Anarki«.

Kristoffer Hansteen

Endelig har den snigende Sygdom, Tuberkulosen, gjort det af med vor Kammerat. Han døde den 2den Marts stille og roligt, og blev begravet i Torsdags den 8de Marts. Kisten var dækket af Blomster og Kranse, bl. a. frå »Den typografiske Forening«, fra »Norges socialdemokrat. Ungdomsforbund«, fra »Kristiania socialdemokr. Ungdomslag« og fra en af Studenter dannet Klub »Fjörtoftlaget«, ved en Student, der holdt en kort Tale paa Landsmaalet, hvori han takkede Hansteen for hans Fastholden ved Idealerne. Ved Graven talte Redaktør Neverdahl, som fremhævede Hansteens store Ensomhed, idet han kæmpede for Tanker og Ideer, som Samtiden ikke havde anerkendt. Der var et stort og meget repræsentativt Følge, og Begravelsen gjorde et mægtigt Indtryk, da ingen Præst medvirkede; Hansteen ønskede det ikke. Ungdomsforeningen var mødt med sin røde Fane, der vajede over Graven.

Hansteen blev 40 Aar gammel. Han blev Student, med afbrød Studeringerne for at blive Typograf. Tidlig nærede han radikale Anskuelser, og fik snart Øjet op for det forlorne baade ved Venstrepartiets og Socialdemokraternes Politik. Han maatte slutte sig til Anarkismen, den eneste Livsanskuelse, som fører til Fremtidens fri Samfund. Han stiftede en anarkistisk-kommunistisk Gruppe i Kristiania, oversatte og udgav flere Brochurer, saaledes »Til Proletariatet« og »Det fri Samfund«. Ved 1ste Maj-Demonstrationen 1893 vilde han og hans Meningsfæller udfolde deres rødeFane. Politiet vilde forhindre dette, og under denne Kamp slog Hansteen Politiinspektøren i Ansigtet. Han blev dømt til 4 Maaneders Fængsel. I 1897 og i 1898 udgav han Bladet »Anarkisten«. og for nogle Udtalelser heri maatte han, for at undgaa Fængsel, flygte til England. Opholdet i London har sikkert forværret den Sygdom, som han var begyndt at lide af. Da han kom tilbage fra England udgav han Bladet »Til Frihet« under mange Afbrydelser paa Grund af Sygdom og Savn. Det sidste Nummer udkom i December 1904.

Hansteens Liv er her fortalt i korte Træk. Han hørte til den ny Menneskerace, som er ifærd med at vokse frem; dem, der sætter alt, selv Livet, ind paa det, de anser for Ret og Retfærdighed; der foretrækker et Liv i Fattigdom og Nød, fremfor at gaa paa Akkord med Uretten, som i al deres Færd søger at være tro mod sig selv, ikke at gøre Uret mod nogen, ikke at ville herske over nogen, men paa den anden Side lige til

det sidste Aandedræt bekæmper al Løgn og al Uretfærdighed, al Herredømme, al Tyranni fra Statens, fra Lovens, fra den Enkeltes Side.

Stilfærdig og beskeden, sanddru og opriglig i al sin Færd, glødende begejstret for Anarkismen, harmfuld over al Lavhed og Uretfærdighed. Saadan var vor Kammerat.

Han havde ikke levet sit Liv forgæves!

E. C.

Indsendt

Det er en Indvending, man ofte hører fremsat mod Anarkismen, at man ikke kan gaa ind paa dens Fremtidsteorier eller, som man snarere kalder dem, Utopier. I og for sig er man enig med Anarkisterne i deres Hævdelse af Individualiteten, men naar de forkaster Regering, Stat, Love, al Avtoritet, saa kan man ikke længer følge dem, Menneskene *er* ikke Engle, de bliver det næppe heller den Dag i Dag eller i Morgen.

Denne Indvending mod Anarkismen gælder imidlertid kun for saa vidt den rettes mod de Anarkister, der hævder, at Anarkismen skal gennemføres saa snart det ved en Revolution er muligt at gore det.

Men Anarkismen sætter ikke et Program op, som enhver, der vil kalde sig Anarkist, er pligtig at følge; og vel er det utvivlsomt, at de allerfleste Anarkister sætter deres Lid til en snarlig Revolution — Mænd som Krapotkin forsikrer altid, at Revolutionen vil begynde i Morgen — men paa den anden Side erklærer Tolstoj f. Eks., at al Revolution er unyttig, ja utilladelig; og dog maa man være meget snæversynet, om man nægter, at Tolstoj er Anarkist.

Men hvad vilde i Virkeligheden en anarkistisk Revolution i Morgen eller Overmorgen betyde? Vi véd jo alle, at Anarkisterne iblandt Evropas Millioner kun er et forsvindende Mindretal, og hvis disse ved en Revolution vilde paatvinge det store Flertal Anarkismen, da vilde det stride aldeles mod Grundtanken i denne: Individualisme, hvilket ikke blot betyder Hævdelse af egen Personlighed, men i lige saa høj Grad Agtelse for andres.

Og hvad vilde man ogsaa opnaa ved en saadan Revolution? Hvis man ikke overfor det fremtidige er Optimist i allerhøjeste Grad, maa man indrømme, at alt taler for, at det anarkistiske Samfund vilde gaa til Grunde efter kort Tids Forløb. Men Sagen er, at man ikke ved Vold eller ydre Magt bringer en Idé frem til Sejr; det gør man kun ved at overbevise Folk om dens Rigtighed. Idéen maa selv sejre.

Med andre Ord: man kan være Anarkist uden hverken at vente eller ønske en Revolution i Morgen eller overhovedet førend de, der gør Revolution — Masserne — ved, hvad de vil opnaa ved Revolutionen, førend de er Anarkister. Men Anarkismen faar derfor ikke ringere Værd, thi *er* et Menneske Anarkist, føler han sig oprørt, naar han ser Staten med al dens verdslige og kirkelige Avtoritet kue og trykke dem, der ikke *vil* lade sig kue og trykke: Saa lad *ham* gøre Revolution, lad *ham* følge sin Overbevisning og Samvittighed. Forlanger Staten, at han i et Aar skal øve sig i at slaa sine Medmennesker ihjel, saa kan han sige nej, vægre sig ved at gøre Krigstjeneste; og saaledes kan han gøre paa alle de Punkter, hvor Staten forlanger noget af ham, der strider imod hans Samvittighed, eller hvor han overhovedet føler sin Individualitet krænket.

Og det vil tillige virke som den bedste Propaganda. Er Anarkismen en Følelsessag, en Følelse af Individualitet, af Oprørsaand, saa er der sikkert intet, der i den Grad kan fremkalde den Følelse hos Mennesket, som det, at de ser Anarkisterne følge deres Overbevisning, hvad det end bringer over deres Hoveder. De kristne Martyrer vandt jo Kristendommen Tilhængere i Mængde, hvorfor skulde det samme ikke kunne ske i vor Tid?

Den Slags Handlingens Propaganda virker ganske anderledes end den Slags, der bestaar i Bomber eller i at lære Folk at stjæle.

Betragter man Anarkismen paa den Maade, da er den ingenlunde en Fremtidsutopi, men den er det bevidste Maal, et Menneske kan finde Lykke ved at stræbe efter. *L.*

Reaktionen i Norge

(Af et Brev fra *Kristoffer Hansteen.*)

Den norske Kongevalgrus er et bedrøveligt Fænomen. Der er gaaet en stor reaktionær Bølge over Norge i de sidste 10 Aar. Den har først og fremmest givet sig Udslag i en Mængde reaktionære Love.

Der er for det første en Lov om, at man skal melde til Myndighederne, naar man flytter fra en Kommune til en anden; og fra Nytaar 1906 er en ny Lov traadt i Kraft, som paabyder at melde enhver Flytning indenfor Kommunen til Politiet, d. v. s. fuldstændig Politikontrol med Befolkningen efter prøjsisk Monster.

Der er ogsaa vedtaget en saakaldet „Løsgængerlov", hvorefter alle kan fængsles, der er uden Arbejde og fast Bopæl. Denne Lov har man i 2 Aar maattet vente med at sætte i Kraft, da den vilde føre til, at saa mange Mennesker blev fængslet, at man ikke havde Fængsler nok til dem alle, og Staten har med det nuværende spændte Budget heller ikke Raad til at bygge saa mange Fængsler.

Endnu en reaktionær Lov, som traadte i Kraft for faa Aar siden, giver Politiet Ret til at udvise eksistensløse Udlændinge, og denne Lov anvendes i temmelig stor Udstrækning.

Endvidere er der kommen en ny Straffelov, som, ved Siden af enkelte Reformer, indeholder mange Bestemmelser, der er haardere end de tidligere. Saaledes er der indført Straf for at „opfordre Militæret til Opsætsighed".

Om Udmeldelse af Statskirken er der givet en ny Lov. For kunde man udmelde sig af Statskirken blot ved at henvende sig til Sognepræsten. Nu er der i hver Kommune oprettet et Udvalg, der paa inkvisitorisk Maade skal undersøge, om Udmeldelsen sker af religiøse Bevæggrunde.

Disse og flere reaktionære Love, hvormed den besiddende Klasse kuer og knebler de Besiddelsesløse, er alle kommen i Løbet af de sidste 10 Aar.

Denne stærke Reaktion er kommen istand ved en Forening af de reaktionære Kræfter. Medens for 25 Aar siden Bønderne var i Opposition mod det reaktionære Bourgeoisi, og dette foragtede og haanede Bønderne, har Bondepartiets Sejr i 1884 ført til, at begge de borgerlige Partier frier til Bøndernes Stemmer; begge Partier anerkender Bønderne som den Klasse, der har Magten i Landet, og smigrer den staalig. Bønderne tager imod de Reaktionæres Frieri. Disse kristendomsredne, traditionsbundne, for Størstedelen temmelig eller fuldstændig kundskabsløse Bønder, har nemlig en lige saa reaktionær Tankegang som som det reaktionære Bourgeoisi.

Baade Højre og Venstre har stemt for alle disse reaktionære Love, kun Løsgængerloven, Loven om Udmeldelse af Statskirken og enkelte Paragrafer i Straffeloven, fik nogle faa Stemmer imod sig i Stortinget. De fleste af disse Love var vedtagne, førinden Socialdemokratiet blev repræsenteret i det norske Storting. Men en af de 5 Repræsentanter, som det nu har, stemte for Loven om Kontrol med Udmeldelse af Statskirken.

Af denne reaktionære Strømning er ogsaa den norske Stemmegivning for Kongedommets Fornyelse et Udslag.

Løven

Fabel om Folket og Militarismen.
Af Theodor Etzel.

En Løveunge, hvis Forældre, da de gik paa Rov, var blevne skudte, laa vansmægtende i Ørkensandet. En Hottentot fandt det hjælpeløse Dyr og bar det til sin Hytte, hvor han igen bragte det til Kræfter med Mælk og Kød.

Den unge Løve voksede og blev stærk. Og mod sin Redningsmand viste den sig taknemlig og hengiven som en tam Hund.

En Gang gennemstrejfede Hottentotten Ørkenen med sin Løve. Han gjorde fejl Regning og fandt i to Dage intet Jagtudbytte, og sammen med ham sultede og tørstede hans tro Ledsager.

Om Aftenen lagde Hottentotten sig ned for at styrke sig ved en Søvn. Da slog den sultne Løve Kloerne i sin Herre og aad ham op.

»Den gode Mand«, sagde den taknemlige Løve, medens den slikkede Blodet af sin Næse, »to Gange har han nu reddet mit Liv — det vil jeg aldrig glemme ham.«

Vor Skarnkasse

„Naade". Vor pjaltede og usle Presse fandt det ogsaa for godt at benaade Redaktør Rasmussen i Anledning af, at Kongen var gaaet ind til sin Herres Glæde. Det er Løgn det hele.

„Flæsk". Det er er glædeligt, at det nu lakker mod Foraar og Sommer, da Proletariatets Børn bedre kan gaa barbenet. Men hvorfor Fanden vil saa «Social-Demokraten» give 5000 Kroner til fattige Børns Fodbeklædning netop nu og ikke i Begyndelsen af Vinteren? Mon det skulde være fordi Borgerrepræsentantvalgene staar for Døren? — Selvfølgelig!

En Kokkepige. J. P. Brochmann, den bekendte Fattigkorrespondent, har været ude paa Ladegaarden og smagt paa Maden. I Modsætning til hans øvrige Artikler i «Social-Demokraten», der ellers handler om Skidt og Spindelvæv, gustne og blege Børn og pjaltede Mennesker, blev hans Ladegaardsartikel en ovenud begejstret for den gode Mad derinde. Vi komplimenterer Hr. Brochmann, der selv lever paa Hvedebrød i denne Tid, for Resultatet og for den gode Smag, for hvad der passer til de fattige.

Hæderligt. «Social-Demokraten», der nægtede «Skorpionen»s Annoncer Optagelse i sine Spalter, har nu optaget store Tiggerannoncer om Gave til Kongen af Norge og nu sidst til en Rytterstatue. Da der i den Anledning er bleven en Del Vrøvl indenfor Partiet, klarer Bladet sig med at sige, at det optager disse indbringende Annoncer for saa vidt som deres Formaal er hæderligt. Nu véd vi altsaa, hvad *vi* og vort er. Men det mærkelige ved «Social-Demokraten» er, at den for at faa Plads maatte give Tillæg og paa den Maade smed Arbejdernes Penge med ud til disse Galskaber.

En Ændring til Forliget. Typograferne har nu forkastet og gennemført 8-Timers-Dagen — om fire Aar, og en Tarif paa otte Aar. For at nu Forbundet skal kunne holde saa længe og dermed Tariffen, forlyder det, at man omgaas med Tanken om at give Lockout-Forliget en Tilføjelse om, at kun de kunne tages i Arbejde, som er Medlem af deres Fagforenin og Socialdemokratisk Vælgerforening. Dem, der ikke er med paa den, anbefales at tage Plads som Tjenestepiger, hos hvem der findes betydelig kortere Tidsfrister end otte Aar.

Ny Afsløring. I denne sindssyge Spiritistvrøvls Periode kan vi meddele en ny Begivenhed. Mediet «Social-Demokraten» har med Brask og Bram «materialiseret» Masser af forklarede Skikkelser, lysende af eftergivet Fattighjælp.

Hele Skaren bestod ved Afsløringen af kæmpemæssigt og særdeles vellykket — Valgflæsk.

Fra Redaktionen. Vi bede vore Venner støtte os med at faa Bladet ud ved at agitere for det blandt Bekendte. Det lange Ophold denne Gang skyldes økonomiske Vanskeligheder. Alle Henvendelser Bladet vedrørende maa vi endnu bede om at lade ske skriftlig til Ekspeditionen: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. Sal.

Agitér for Bladet!

Anders Nielsens Tryk, Ohlenschlægersgade 37. Kbhvn. V.